

KÁNTOR ZSOLT

József Attila-rajzok

*Reggel egy falevelet talált az ágyában.
Szóló, mondta és felkelt.
A must rászáradt, kommentálta az angyala.
Ha jobban megnézzük. Vér.
Így Ő.
Jolán szerint piros filctoll.
Egyébként nem kell törődni ezekkel a tinta-
Foltokkal különösebben.
A Seol ollóval a kezében mászkált
A balkonon és bekiabált:
Ez egy álom,
Az angyal integetett:
Ne higgyenek a sötétségnek!*

Szarvas Gospel József Attilának

*Képlékeny az elme, a szív is nyitott.
Fadette segít: titok.
„Enyhébb” kísérletek. Mondja és benyit.
Szavak, szavak, estek ti még szent kézbe!
Morog a Gazda.
Amikor le akartuk volna „csukni” a diszkurzus „fedelét”. Hát akkor ne
bontsunk sátrat, maradjunk meg a Logoszban, azaz a Szélben. Hadd
söpörje ki a fejből az előítéleteket az égi „manna”. Mert a szél maga
a beszélgetés, ha a Logosz benne van. A Logosz valóban szellemet
hordoz önmagában is. Jó, friss, üde attitűdöt.
A Nagy Interpretátor bólogatott, de mást mondott.*

A Gospel evangéliumot jelent. Jó hírt, amely életet ad, életet visz a dolgokba. Örömet, kegyelmet, szeretetet, béketúrést (salom!), megkönnyebbülést, oldódást és gyöngédséget. Hoppá. Itt valamit eltítkol a „nyelv”. Ahelyett, hogy beszélne, fecseg. Nem előzi meg a gondolatot a „kijelentés”. Ezt úgy kell „megérteni”, mintha nem akarnánk „tőle” semmit. És menni fog. Ezt már Fadette mondta, akinek „NAGYON FÁJT!” A Gazda pedig nem tűri, Hogy fecseljen a felszín!

